

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ἐν Γερμανίᾳ ἐπαγγηγρίσθη ἐπισήμως ἡ ἑκατονταετηρίς τῆς μάχης τῆς Λευρίας, (15—19 Ὀκτωβρίου 1813), καθ' ἣν οἱ Σύμμαχοι — 350,000 — Αὐστριακοί, Ρώσοι, Σουηδοί, Ἀγγλοὶ καὶ Πρωσσοί, ἐνίκησαν τοὺς Γάλλους — 157,000 — ἔχοντας ἡγήτορα τὸν Ναπολέοντα. Τὸ ἀποκαλυφθὲν μνημεῖον εἶνε τεράστιον, σύμβολον νίκης καὶ ἰσχύος. Ἔχει ὕψος 91 μέτρων, πλάτος 60 ἐπὶ ἐπιφανείας 6,300 μέτρων. Τὸ κεντρικὸν μέρος κατέχει ἐν ἀναγλύφῳ ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ ἐπὶ ἄρματος διὰ μέσου τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὀδηγούμενον ὑπὸ δύο πυροφόρων Μαινάδων. Ἀνδριάντες τῆς Ἀρετῆς, τῆς Θουρίας, τοῦ Θάρρους καὶ τῆς Πίστewος εἶνε τοποθετημένοι εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας.

Ὁ Γαλλικὸς τύπος ἐπέκρινε τὸ μνημεῖον ὡς ἀκαλαίσθητον. Οἱ δὲ «Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου ἔγραψαν ὅτι πιθανὸν νὰ εἶνε τὸ δεύτερον μνημεῖον τοῦ κόσμου ὑπὸ ἔποινι μεγέθους, μετὰ τὰς Πυραμίδας, ἀλλ' ἀμφισβητήτως εἶνε τὸ πρῶτον μνημεῖον τοῦ κόσμου κατὰ τὴν ἀσχημίαν.

Τὴν μάχην τῆς Λευρίας ὑπερόχως ἔχει εἰκονίσει ὁ ζωγράφος Μάξ Κλόνγκερ. Κοσμεῖ ὁ πίναξ τὴν αἰθουσαν τοῦ Πανεπιστημίου Λευρίας. Εἶνε ἐκτάσεως 125 τετραγωνικῶν μέτρων, μήκους 20 καὶ ὕψους 6. Εἰργάσθη ἐπὶ τοῖα ἔτη ὁ καλλιτέχνης καὶ ἡγόρασε τὴν εἰκόνα τὸ Πανεπιστήμιον κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς πεντακοσαετηρίδος του.

★

Ὑπὸ τῆς σχολῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν ἐν Ἀθήναις προσκηρύχθη διαγωνισμὸς πρὸς ἀποστολὴν εἰς τὴν Ἑσπερίαν ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τοῦ Ἀβερωφείου κληροδοτήματος ἐπὶ τριετίαν καὶ ἐπὶ μηνιαία ὑποτροφία φράγκων 300 δύο ἀποφοίτων τοῦ Σχολείου τούτου, τοῦ μὲν ἐκ τοῦ τμήματος τῆς Γραφικῆς, τοῦ δὲ ἐκ τοῦ τμήματος τῆς Πλαστικῆς πρὸς εὐρύτερας καλλιτεχνικὰς σπουδὰς. Δεκτοὶ οἱ ἀπὸ τοῦ 1910 ἀποφοιτήσαντες ἐκ τῆς σχολῆς.

— Ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ἀπεφασίσθη ὅπως εἰσαχθῇ τὸ ἥσυχον εἰς τὸν στρατόν. Δὲν ἀπεφασίσθη ἔτι ἂν θὰ γίνῃ διαγωνισμὸς πρὸς στιχογραφίαν τῶν στρατιωτικῶν ἡμεράτων καὶ πρὸς μελοποίησιν ἢ ἂν θὰ ἀνατεθῶσιν αὐταὶ εἰς ὀριομένους ποιητὰς καὶ συνθέτας.

★

Ἀπέθανεν ἐν Ρουμανίᾳ παλαίμαχος δημοσιογράφος, ὁ ἰδρυτὴς τῆς «Ἱριδος» τοῦ Βουκουρεστίου Ζαχαρίας Σαρδέλλης, ἐξ Ἡπείρου καταγόμενος.

★

Διὰ πρώτην φοράν ἐν Παρισίοις ἐπαίχθη εἰς τὸ Ὀδεὸν τοῦ Σαϊξπὴρ τὸ παράδοξον δράμα «Τρωῖλος καὶ Κρηοῖς». Τὰ πρόσωπα ἔχει λάβῃ ὁ ποιητὴς ἐκ τῆς Ἰλιάδος, ἀλλὰ μᾶλλον εἰρωνικῇ, ἐλαφρῶν κωμωδῶν ἔγραψε, λαμβάνων ὡς θέμα τὴν ἀστασίαν τῆς γυναικείας καρδίας.

★

Ὁ Ρισπὲν ὠμίλησεν εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν περὶ τοῦ νέου χοροῦ «Ταγκό». Ὁ Ἀκαδημαϊκὸς ἐπλέξε τὸ ἐγκώμιον τῆς ὀρχήσεως, τὴν εὐγραμίαν τῆς κινήσεως, καὶ ἀπελογήθη ὑπὲρ τοῦ χοροῦ, θέσας εἰς ἀνωτέραν μοῖραν τὸ ὥραϊον ἀπὸ τὴν σεμνοτυφίαν. Ἀπέδειξε δὲ ὅτι ὁ Ταγκό δὲν εἶνε νέος χορὸς, ἀλλ' ἀρχαιότατος λαϊκὸς χορὸς Αἰγυπτιακός.

— Ὁ γηραιὸς Γάλλος συνθέτης Σαιν Σαένς διεψήφισεν αὐτοπροσώπως εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν θέατρον τοῦ Βερολίνου τὸ μελόδραμά του «Σαμυὼν καὶ Δαλιδὰ» παρoυσίᾳ τοῦ Κάϊζερ.

★

Τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Νοεμβρίου θὰ ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας ἡ κ. Σπεράντζα Καλὸ-Σεαῖγ διὰ νὰ δώσῃ δύο συναντίας.

— Ὁ κ. Κίμων Τριανταφύλλου προσελήφθη εἰς τὴν Ὀπερα Κωμικὴ τῶν Παρισίων. Θὰ ἐμφανισθῇ τὸ πρῶτον εἰς τὴν «Καβαλλαρία Ρομαντικάνα».

— Οἱ διπλωματοῦχοι τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, 120 τὸν ἀριθμὸν, συνέστησαν σωματεῖον ὑπὸ τὸ ὄνομα «Πανελληνίος Μουσικὸς Σύλλογος» ὑπὸ πρόεδρον τὸν κ. Μ. Νεγρεπόντην. Σκοπὸς τοῦ συλλόγου ὁ καταρτισμὸς ὀρχήστρας διὰ νὰ δίδῃ συναυλίας χειμῶνα καὶ θέρος.

★

Εἰς μίαν γωνίαν τοῦ Δημοτικοῦ νοσοκομείου ἐγκαταλειμμένος ἀπέθανεν ἐκ φθίσεως ὁ ἠθοποιὸς Εὐάγγελος Παντόπουλος. Ἄλλοτε, πρὸ εἰκοσαετίας, ἦτο ὁ μᾶλλον δημοφιλὴς κωμικός, διαδεχθεὶς τὸν Νικηφόρον καὶ τὸν Σπύρον Ταβουλάρην. Ἀποτόμως μετέπεσεν εἰς ἀφάνειαν, παίζων εἰς ἀπόκεντρα θεάτρα. Οἱ Νεοσκηνῖται κωμικοὶ Λεπενιώτης καὶ Χρυσομάλλης καὶ κατόπιν ὁ Σαγιώρ τὸν ὑπεσκέλιον. Αὐτοδίδακτος, ἐδημιούργησε λαϊκοὺς τύπους. Ἦτο τοῦ χορδοῦ καὶ πρωτογενοῦς γέλωτος ἀντιπροσώπος καὶ ἐφ' ὅσον ἀνεπτύσσεται ἡ αἰσθητικὴ ἀντίληψις τῆς κοινωνίας, ὁ ἀστέρ του ἔδνε.

Κατήγετο ἐκ Σπάτης καὶ ἐμαθήτευσεν κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Πολυτεχνεῖον καὶ εἶτα προσελήφθη ἀπὸ τὸν κ. Ταβουλάρην. Ἀνῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν τῷ 1877, παίζων πρόσωπον ὑπηρέτου. Εἰς τὸ «Βέβαια Βέβαια», εἰς τοὺς «Μυλωνάδες», εἰς τὴν «Τύχην τῆς Μαρούλας», τὸν «Καπετὰν Γιακομῆν» καὶ κατόπιν εἰς τὴν «Νύμφην τῆς Κούλουρης» εἶχε μεγάλας ἐπιτυχίας.

Ἀλλὰ τὰ μεγάλα του ἐλαττώματα ὡς ἀνθρώπου, ἡ οἷσσις, τὸ φίλερι, ἡ ἱταμότης τὸν ἀπεστέρεσαν βαθμυδὸν πάσης συμπαιδείας καὶ ἐνφ' ἡδύατο νὰ παραταθῇ ἡ δρᾶσίς του, κατέπεσεν, ἐταπενώθη, ἔσβυσεν ἀδόξως.

★

Δύο μνημεῖον ἐφορτάσθη ἐν Γαλλίᾳ ἡ ἀνέγερσις, τοῦ ποιητοῦ καὶ μυθιστοριογράφου Ἰουλίον Ρενάρ καὶ τοῦ μυθιστοριογράφου Ἰουλίον Βαλλές. Ἡ σύμπτωσις εἶνε περίεργος, καθότι οἱ δύο μεγάλοι μυθιστοριογράφοι, ἦσαν ἀντιθέτων ἰδεῶν. Φιλελεύθερος ὁ πρῶτος, βίαιος ὁ δεύτερος ὁ πρῶτος ἔγραψε μειδιῶν, ὁ δεύτερος λυσσῶν.

Τοῦ πρῶτου τὸ μνημεῖον ἀπεκαλύφθη τῇ 5 Ὀκτωβρίου εἰς τὴν Γαλλικὴν πόλιν Chitry-les-Mines, τῆς ὁποίας διετέλεσε καὶ δήμαρχος. Ὁ Ρενάρ ἠσχολεῖτο τὸ πρῶτον εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ τὸ ἀπόγευμα εἰς τὴν φιλολογίαν, ὡς γράφει εἰς τὴν βιογραφίαν του. Ἐκτενὴ χαρακτηρισμὸν περὶ τοῦ Ρενάρ ἐδημοσίευσεν ἡ «Παναθηναίς» τὸν Ἰούνιον τοῦ 1910 ἐπὶ τῷ θανάτῳ του.

★

Ἡ οἰκοδομὴ θεάτρων ἐν Βερολίνῳ αὐξάνει καταπληκτικῶς. Ἐντὸς διετίας ἐκτίσθησαν τοῖα νέα μεγάλα θεάτρα, ἐτέθη δὲ ὁ θεμέλιος εἰς λαϊκὸν θέατρον, ὅπου θὰ εἶνε μοναδικὸν καθ' ὅλην τὴν Γερμανίαν. Τὸ σχέδιον ἐξέπλυνσεν ὁ Κάουφμαν. Θὰ στοιχίσῃ 4,100,000 μάρκα. Θὰ ἀνοίξῃ τὴν 1 Αὐγούστου 1914. Θὰ ἔχῃ 2,000 καθίσματα. Ἡ ἐσωτερικὴ διασκευὴ θὰ εἶνε ὁ θρίαμβος τῆς νεωτεριστικῆς τέχνης.

★

Ἐπὶ τῇ ἐξακοσιετῇ ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Βοκκακίου, ὁ κ. Σ. Ροδοκανάκης ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν «Ἑβδομαδιαίαν Ἐπιθεώρησιν» τῶν Παρισίων ἐνδιαφέρονσαν μελέτην διὰ τὸν συγγραφέα τῆς «Δεκαήμερου». Ἐν Τορετάλλο τῆς Ἰταλίας, ἐνθα ἀπέθανεν, ἐφορτάσθη τὸ Ἰωβιλαῖον πανηγυρικῶς.

★

Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἀπεφάσισεν ὅπως εἰς ὅλα τὰ Δημοτικὰ σχολεῖα τοῦ Κράτους ἀναρτηθῇ χαλκὴν πλάξ, ἐφ' ἣς νὰ χαραχθοῦν τὰ ὀνόματα τῶν πεσόντων ἐκαστοῦ δήμου ἰδιαίτερος. Ἡ σύνθεσις τοῦ σχεδίου τῆς πλακῆς ἀνετέθη εἰς τὸν γλύπτην κ. Θ. Θωμόπουλον.

Ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς κ. Ζαβιτοϊάνου θὰ διοργανώσῃ προσεχῶς καλλιτεχνικὴν ἀγορὰν μετὰ λαχείου ὑπὲρ τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἐν τοῖς πολέμοις φονευθέντων. Οἱ καλλιτέχναι προθύμως ἔσπευσαν νὰ εἰσφέρωσι ἔργα τῆς τέχνης των, ἕκαστος 3—4, ὥστε ὑπολογίζεται ὅτι θὰ φθάσουν μετ' ἄλλων καλλιτεχνικῶν δωρῶν, εἰς 400 ἔργα ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς. Μέχρι τοῦδε ἔστειλαν ὁ κ. Ριζὸς ἐκ Παρισίων τρεῖς ὥρατα ἔργα, ὁ τοπιογράφος κ. Μαλέας ἐκ Θεσσαλονίκης τοπεῖα, πολεμικὰ σκίτσα ἡ κ. Φλωρᾶ καὶ οἱ κ. κ. Φερεκίδης καὶ Χατζῆς καὶ ἄλλοι. Τὸ σχέδιον τοῦ λαχείου ἐσχεδιάσεν ὁ κ. Ἰακωβίδης.

★

Αἱ δεσποινίδες Εὐγενία Προΐτου καὶ Νέλλη Παραλῆ διωρίσθησαν καθηγήτριαι τοῦ κλειδοκρυβάλου εἰς τὸ Ὡδεῖον Ἀθηνῶν.

★

Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἐν Κύμῃ ἀνεγερθσομένης προτομῆς τοῦ ἥρωος ταγματάρχου Βελισσαρίου ἀνετίθη εἰς τὸν γλύπτην κ. Ἀνδρέου.

— Ὁ ἔθνος Ὑπάτης ἀπεφάσισε τὴν ἀνέγερσιν στήλης ἀναθηματικῆς τῶν ἐν τοῖς δύο πολέμοις πεσόντων ἀξιωματικῶν καὶ ὀπλιτῶν. Τὸ μνημεῖον θὰ ἀποτελεῖται ἐξ ὀβελίσκου καὶ θὰ φέρῃ μαρμαρίνους προτομὰς τῶν φονευθέντων ἀξιωματικῶν Παπακυριαζῆ, Βασαράκη, Ἰωνίδου καὶ Ζαφειρῆ.

— Ἡ κοινότης Δελφῶν ἐνήφισεν ὅπως ἀνεγερθῇ μαρμαρινὴ στήλη ἀναμνηστικὴ τῶν ἡρώων τῶν δύο πολέμων, κατὰ σχέδιον τοῦ κ. Ροῦμπου. Θὰ ἔχῃ τριγωνικὸν σχῆμα, ὕψους δύο καὶ ἡμίσεως μέτρων. Ἐπ' αὐτῆς θὰ τοποθετηθῇ τρίπους, ἐν τῷ ὀποίῳ θὰ καίῃ πάντοτε λιθανωτός. Κάτω κλῶνοι δάφνης, οὔτινες θὰ ἀπλῶνται εἰς τοὺς πόδας τῆς πλευρᾶς, ἐφ' ἧς θὰ χαραχθῶσι τὰ ὀνόματα τῶν πεσόντων κατὰ τοὺς δύο πολέμους. Θὰ στηθῇ ἀπέναντι τοῦ μνημεῖου τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας καὶ τῶν ἐν Μαράθωνι καὶ Πλαταίαις μαχῶν.

— Συνέστη ἐπιτροπὴ Ναξίων πρὸς συλλογὴν ἐράων δι' ἀνέγερσιν μνημεῖον ἐν Ναξῶ εἰς τοὺς πεσόντας κατὰ τοὺς δύο πολέμους.

★

Ὑπὸ τοῦ κ. Ε. Ἰωαννίδου ἐφιλοτεχνήθη εἰς μέγα σχῆμα προσωπογραφία τοῦ πλωτάρχου κ. Ν. Βότση τοῦ ἀνατινάξαντος ἐν Θεσσαλονίκῃ τὸ Τουρκικὸν πολεμικὸν «Φεῖτς—Μπουλέν». Ἡ εἰκὼν εἶνε ἐπιτυχῶς εἰργασμένη, ἀποδίδουσα τὴν εὐγένειαν τῆς μορφῆς τοῦ ἐνδόξου τογπλήτου· εἰς τὸ βάθος ἀριστεροῦ τοῦ εἰκονιζομένου διαφαίνονται ἐν ἀπόπτῳ οἱ ἱστοὶ τοῦ βυθισθέντος θωρηκτοῦ.

★

Ὁ διδάκιωρ τῆς φιλολογίας κ. Ν. Δεκαβάλλας διωρίσθη τακτικὸς συντάκτης τοῦ Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ τῆς Ἑλλ. γλώσσης.

★

Ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδι τοῦ θανάτου τοῦ Ἀλφρέδου ντέ Βινὺ οἱ Μυσοεῖταις μετέβησαν εἰς προσκύνημα τοῦ τάφου τοῦ ποιητοῦ εἰς τὸ κοιμητήριον τῆς Μονιμάτορης. Ὁ κ. Φὸς γραμματεὺς τῆς Ἐταιρείας ἀπέθηκεν ἐπὶ τοῦ τάφου θανμασίαν ἀνθοδόμην ἐξ ὀνόματος τῶν θανμασίων τοῦ Μυσοῦ, καθὼς καὶ στέφανον ἐξ ἀθανάτων ἐξ ὀνόματος τοῦ «Συλλόγου τοῦ Ἀλφρέδου ντέ Βινὺ.»

Ὁ κ. Καμίλ Λε Σὲν ἐξεφώνησε λόγον, εἰς ὃν ἔκαμε μνείαν τῆς στενῆς φιλίας, ἣτις συνέδεε τὸν Ἀλφρέδον ντέ Βινὺ καὶ τὸν Ἀλφρέδον Μυσοῦ.

Ὁ κ. Φὸς ἀνέγνωσεν ἐν συνέτῳ τοῦ Μυσοῦ διὰ τὸν Ἀλφρέδον ντέ Βινὺ καὶ ἡ δεσποινὶς Μάρθα Στοιρὸν ἀπήγγειλε τὴν «Καλιβὴν τοῦ βοσκού» τοῦ Βινὺ.

★

Ὁ διευθυντὴς τοῦ Ὡδεῖου κ. Γ. Νάξος θὰ προτείνῃ τὴν ἵδρυσιν δύο ἐπὶ Ὡδεῶν, ἐνὸς ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ἄλλον ἐν Σύρῳ, κατὰ τὴν ὁργάνωσιν τοῦ Ἀθηναϊκοῦ. Νομίζομεν ὅτι περισσότερον ἐνδείκνυται ἡ ἵδρυσιν ἐν Κερκύρᾳ.

★

Ὁ κ. Σαμάρας συνέθεσεν ἑλληνικὴν ὁπερέτταν ὑπὸ τὸν τίτλον «Πόλεμος ἐν ὥρᾳ πολέμου» συγχομένου ὑποθέσεως. Θὰ παιχθῇ ἀπὸ τὴν ὁπερέτταν Παπαϊωάννου τὸ α' Σάββατον τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς εἰς τὸ Δημοτικὸν μετὰ σκηρικῆς πολυτελείας. Ἀμφιέσεις καὶ σκηνογραφία παρηγγέλθησαν εἰς Βιέννην, ἐπὶ σχεδίων τοῦ κ. Θ. Θωμοπούλου. Ἡ ὁρχήστρα ἐκ 32 ὁργάνων θὰ διευθίνεται ἀπὸ τὸν συνθέτην. Ὁ κ. Σαμάρας τὸν Δεκέμβριον θὰ δώσῃ μεγάλην συναλίαν ἐξ ἀποσπασμάτων τῶν διαφόρων μελοδραμάτων του, τῆς Φλώρας Μιράμπιλε (1886) ἢν ἔγραψεν εἰκοσαετής, τῆς Ἑρωτικῆς Ἱστορίας (1904), τῆς Δεσποινίδος Μπελλί (1907), τῆς Ρέας (1910) ἣτις παρестάθη μὲ τόσῃ ἐπιτυχίᾳ εἰς τὴν Σκάλαν τοῦ Μιλάνου. Ἡ συναλία θὰ τελειώσῃ μὲ ἐν συμφωνικὸν πολεμικὸν ποίημα «Ἐπινίκεια» ὅρι συντεθέν διὰ βαρυτόνον καὶ χορωδίαν ἐπὶ στίχων τοῦ κ. Δροσίνῃ, συνοδείᾳ τῆς ὁρχήστρας. Τὸ μέρος τοῦ βαρυτόνου θὰ πρᾶγῃ ὁ κ. Ἀγγελόπουλος.

★

Ἀφικθεῖσα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως παρέμεινε παρ' ἡμῖν ἡ ζωγράφος δεσποινὶς Στάσα Κοβάτσβετις, Ἑλληνὶς τὸ γένος, ἣτις ἐξέθεσεν 150 ἔργα τῆς πέρου εἰς Κωνσταντινουπόλιν, πολὺ ἐκτιμηθέντα, τινὰ δ' ἐξ αὐτῶν καὶ εἰς τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων. Ἀναχώρησεν ἤδη εἰς Βιέννην ἔνθα πέρου εἰπώλησε ἀρκετὰ τοπεῖα, ἰδίως ὠραιοτάτας δύσεις. Ἡδὴ μετέβη πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν σπουδῶν τῆς ἐν τῇ ἐν Βιέννῃ Ἀκαδημίᾳ τῆς ζωγραφικῆς.

★

Εἰς τὸ Μιλᾶνον, ὅπου ἀπέθανεν ὁ Βέρδης, ἐωρτάσθη μεγαλοπρεπῶς ἡ εκατονταετηρίς τῆς γεννήσεώς του. Ἐτελεσθήσαν προσετὶ τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος του, ἔργον τοῦ γλύπτου Μπουτι.

— Ὁ γεγονισαστὴς Λουδοβίκος Ροῦ, ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας δημοσιογραφικὰς προσωπικότητας τῆς Ἰταλίας, ἀπέθανεν εἰς Τορνόιν. Ἐπὶ σεραῖν ἐτῶν διητύνην ἄλλοτε τὴν «Τριμποῦναν».

★

Ἡ τέως πριγκίπισσα τῆς Σαξωνίας καὶ ἡδὴ κυρία Τοξέλλι ἔγραψε λιμπρέττον ὁπερέτας μὲ θέμα τὴν περιπετειώδη ζωὴν τῆς. Τὴν ὁπερέτταν ἐμελοποίησεν ὁ κ. Τοξέλλι. Ὁ τίτλος τῆς «Παράξενη πριγκίπισσα» Ἡ Σαξωνικὴ αὐτὴ ὥς ἐκ νέου ἐπαγγέλματός τῆς ἀπεστέρησε τὴν τέως πριγκίπισσαν τῆς ἐπιχορηγήσεως.

— Ὁ Χάουπτιαν παρητήθη τῆς θέσεως τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ «Θεάτρου τῶν Καλλιτεχνῶν» διότι θ' ἀσχοληθῇ εἰς τὴν ἐπὶ σκηνῆς ἀναβίβασιν νέων ἔργων του, ἐν οἷς καὶ ὁ «Ὁδυσσειακὸς τοξότης».

— Ὁ πτόγος τῆς Πίζας, ὅστις ἀπὸ ἐτῶν ἔχει κλίνει, ἀπειλεῖ πτώσειν, Ἡ ὑποστήριξις του κρῖνεται λίαν δυσχερὴς, ἢν μὴ ἀδύνατος.

★

Πρὸ τριῶν μηνῶν ὑπὸ λωποδυτῶν εἶχε κλαπῇ ἡ «Παρθένος μὲ τὸ παιδίον» τοῦ Ἰταλοῦ ζωγράφου τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνος Πενκτουόργιο ἐκ τινος ναοῦ τοῦ Σπέλλο. Ἡδὴ εἰς ἐν Ἀγγλικὸν τελωνεῖον ἐντὸς κιβωτίου, περιέχοντος ἐνδύματα, ἀνεκαλύφθη εἰς τὸ βάθος ἡ εἰκὼν. Μετεφέρετο εἰς Λονδῖνον, ἔνθα εἶχεν εὐρεθῇ ἀγαραστὴς προσερεγκὼν 250,000 φράγκα.

★

Ο νεαρός βιολιστής κ. Δούνης, ὅστις ἔδωσε σειρὰν ἐπιτυχῶν συναυλιῶν εἰς Ἀμερικὴν καὶ Γαλλίαν, θὰ δώσῃ καὶ ἐνταῦθα μίαν καὶ μόνην συναυλίαν, μεθ' ἧς ἀναχωρήσῃ. Ο κ. Δούνης παίζει ἐπὶ τετραχορδου εἰδικοῦ σχήματος.

— Εἰς τὴν Κορίνθον δ' ἀνεγερθὺν δ' ἐράων ἀναμνηστικά μνημεῖα. Τὰ πρῶτα τοιαῦτα θ' ἀνεγερθῶν εἰς τὰς πρωτευούσας τῶν νομῶν Χανίων καὶ Σφακείων, εἶτα δέ, καὶ εἰς ὅσα μέρη συνεκροτήθησαν ἱστορικαὶ καὶ ἔνδοξοι μάχαι κατὰ τῶν Τούρκων. Εἰς τὰ μνημεῖα ταῦτα τῶν πρωτευουσῶν θὰ ἀναγραφῶσι χρονοὶς γράμμασιν αἱ χρονολογίαι τῶν ἐπαναστάσεων τῆς Κορίνθου κατὰ τῶν Τούρκων καὶ αἱ πόλεις καὶ τοποθεσίαι, εἰς τὰς ὁποίας ἐπολέμησαν Κορίνθιοι κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν καὶ Ἑλληνοβουλγαρικὸν πόλεμον.

Τὴν 25 Μαρτίου ἐκίστον ἔτους θὰ ἐνεργεῖται ἐπίσημον πολιτικὸν μνημόσυρον περὶ τῶν ἀναμνηστικῶν τούτων μνημείων. Συνέστη ἤδη ἐπιτροπή, ἥτις ἤρχεις τὰς ἐργασίας τῆς.

★

Εἰς τὸ Σπρίνγκελ, πόλιν Ἀμερικανικὴν, ἐπαίχθησαν οἱ «Μύραχοι» τοῦ Ἀριστοτάνους κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Μώρραϊ.

— Ἐν Νέμ Ὑόρκη ἀνεπαρεστάθη ἡ «Γαλιτεία». Ἐξετελέχθησαν θανμάσθαι σκηναὶ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ βίου, μετὰ χοροδίας, ἐκ μαθητῶν καὶ μαθητριῶν. Τὰ σκηνικά μεγαλοπρεπῆ.

★

Ο Δῆμος Ὑδραίῳν διὰ ψηφίσματος, ἀπεφάσισε τὴν ἀνάστησιν ἐν τῷ Δημοσχεῖῳ τῶν εἰκόνων, μεταξὺ τῶν ναυμάχων τοῦ 1821, τοῦ ναυάρχου κ. Π. Κουντουριώτου, (τοῦ ὁποίου ἡ προτομὴ θὰ στηθῇ ἐν τῇ παραλιακῇ πλατείᾳ) καὶ τοῦ πλωτάρχου κ. Ν. Βότοη.

★

Ἐν Βρυξέλλαις, Λιέγη καὶ Γενεύῃ ἐφορτάσθη τῇ 24ῃ Σεπτεμβρίου ἡ ἑκατονταετηρίς ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ διασώμου μουσικοῦ Α. Grétry. Ἐγενήθη οὗτος ἐν Λιέγη τῷ 1741. Τῷ 1767 ἐν Παριείοις εἶχε τὴν πρώτην θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν μετὰ τὸ πρῶτον μελόδραμά του «Le Huron». Ὑπῆρξε διδάσκαλος τῆς Μαρίας Ἀντωνέττας, ἀνεκηρύχθη δὲ ὡς δημιουργὸς τοῦ εἵδους Ὀπερα — κομικ. Πεντήκοντα πέντε ἔργα ἔγραψεν ἐν οἷς «Richard Crœr-de-Lion», «Le tableau parlant», «Lucile», «Zemire et Azor». Βαρύως πληγείς ἐκ τοῦ θανάτου τῆς γυναικὸς του καὶ τῶν τριῶν θυγατέρων του ἀπέθανε τῷ 1813 εἰς τὸ Μονμαρσάν, ἐν τῷ ἐρημητηρίῳ τοῦ Ἰωάννου Ἰακώβου Ρουσσώ.

★

Ἐν Ἰταλίᾳ ἐγένοντο τὰ ἀποκαλυπτήρια προτομῆς τοῦ Ἰταλοῦ μουσουργοῦ Νικολάου Μανφρότσε ἀποθανόντος ἐν ἡλικίᾳ 23 ἐτῶν Ἡτο ὁ Μότσαρτ τῆς Ἰταλίας. Συνέθεσε δύο μελοδράματα, συμφωνίας, θρησκευτικούς ὕμνους. Τὸ ἔργον του «Αἰζίδα» ἐπαίχθη πρὸ τριῶν ἐτῶν ἐν Ρώμῃ, ὅτε ὁ μουσουργὸς μόλις ἦτο 20 ἐτῶν.

★

Ξένα Θέατρα. — Νέα ἔργα.

Ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τῆς Σάρας Μπερνάρ ἐδόθη νέον δρᾶμα τοῦ κ. Ρενώ ἡ «Ζῶσα εἰκὼν», λυρικὸν ἔργον γραφὲν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μυθιστορήματος τῆς Ἀγγλίδος κυρίας Ὁρεζύ. Ἐκτυλίσσεται ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς βασιλείας Μαρίας Τυδώρ.

— Εἰς τὸ αὐτὸ θέατρον ἐδόθη τὸ νέον ἔργον τοῦ Κουλίς, τὰ «Κόκκινα ρόδα», τὸ ὁποῖον καίτοι εἶνε ἐλαττωματικόν, ἐθροιάμηνε. Παιητικόν, συμβολίζει τὴν δύ-

ναμιν τοῦ ἔρωτος· ἡ δραματικὴ πλοκὴ συναρπάζει τὸν ἀκροατὴν.

Ο Ζανεκὲν ἔπειτα ἀπὸ μίαν βιοπύλιν ὑπανδρεύθη τὴν ἄλλοτε ἡθοποιὸν Φρανσίαν, κληρονόμον ἐνὸς πλουσίου φίλου τῆς. Ἀλλ' ἡ Φρανσίνα τὸν ἀπατᾷ, ἀγαπῶσα τὸν νέον Πιζιέ, ὅστις συγγράζει εἰς τὸ σπῆτι τῆς. Μετὰ τὸ ζεύγος Ζανεκὲν ζῇ καὶ μία νόθετημένη νεαρὰ κόρη, ἡ Μάρθα, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ καὶ αὐτὴ τὸν Πιζιέ, ὅστις διὰ τὰ εἶνε πλούσιον τῆς Φρανσίνας νυμφεύεται τὴν Μάρθαν. Ο Πιζιέ εἶνε ἀδιάφορος πρὸς τὴν Μάρθαν, ἥτις ἐξομολογεῖται τὸ παράπονόν τῆς εἰς τὸν Ζανεκὲν· οὗτος ὑποπτεύεται ἔρωτα μεταξὺ τοῦ Πιζιέ καὶ τῆς γυναικὸς του. Εἰς σκαῖος τραπέζιτης, ὁ Μπουκοά, ἀγαπᾷ τὴν Φρανσίαν, πρὸς ἣν προσφέρει διαρκῶς δέσμας ἀπὸ κόκκινα ρόδα. Ἀλλὰ ὑβρίζει τὴν Φρανσίαν, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἐρωμένη τοῦ Πιζιέ, ὅστις καλεῖ εἰς μονομαχίαν τὸν Μπουκοά. Ο Ζανεκὲν ἀναγγέλλει εἰς τὴν Φρανσίαν ὅτι ὁ Πιζιέ ἐτραυματίσθη ἡ Φρανσίνα θέλει νὰ τρέξῃ νὰ τὸν ἰδῇ, ἀλλ' ὁ σύζυγος· τὴν ἐμποδίζει· εἶνε ἡ δραματικώτερα σκηνὴ τοῦ ἔργου, πλήρης βιαιότητος. Ἡ Φρανσίνα φωνάζει τότε ὅτι ὁ τραυματίας ἦτο ἐραστὴς τῆς. Αἰφνης ἐμφανίζεται ὁ Πιζιέ ὕγιος. Ἡτο κόλπο τοῦ συζύγου διὰ νὰ πεισθῇ περὶ τοῦ ἔρωτος τῆς Φρανσίνας· Ο Ζανεκὲν, τιμωτάτος κατὰ βάθος, παραλαμβάνων τὴν Μάρθαν φεύγει ἀφ' ὧν τὴν Φρανσίαν νὰ ζήσῃ μετὰ τὸν Πιζιέ.

— Εἰς τὸ θέατρον «Ἀντερ» τῆς Βιέννης ἐπαίχθη ἡ νεωτάτη ὀπερέττα τοῦ Λεχάρ «Ἡ ἰδανικὴ σύζυγος». Προετοιμάζεται τοῦ αὐτοῦ Λεχάρ τὸ «Τέλος πάντων μόνον».

— Εἰς τὸ θέατρον τοῦ Καρόλου ἐπιτυχῶς παριστάμεται ὁ «Πρόγκυψ Καζμίρ» ὀπερέττα Τζέκωρ. Αἶψα προσεχῶς θὰ δοθῶν τὸ «Πολωνικὸν αἷμα» τοῦ Στάνιν καὶ ἡ «Ὁραία ἄγνωστος» τοῦ Γιακόβσον μετὰ μουσικὴν τοῦ Στρούσ.

— Εἰς τὸ θέατρον «Ραϊμόνδος» θὰ παιχθῇ ἡ νεωτάτη ὀπερέττα τοῦ Στρούσ «Ἡ τρελλὴ Θηρεσία».

— Εἰς τὸ θέατρον «Γιόχαν-Στρούσ» ἐπιτυχῶς παίζεται «Ἡ πλύστρα», ταχέως δὲ θέλει ἀναβιβασθῇ «Ὁ ζυθοπώλης τοῦ Μονάρχου» τοῦ Παύλου Ὀτενχάιμερ.

— Ο γνωστὸς μουσουργὸς Λεχάρ διεφώνησε μετὰ τοὺς λιμπετετίστας τὸν Λεὸν καὶ Στεῖν, διότι οὗτοι τοῦ παρουσάσαν πρὸς μελοποίησιν κείμενον ἐν ᾧ ἐσαυρίζετο ὁ Ἑλληνικὸς στρατός. Ο Λεχάρ ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἐννοεῖ νὰ συνεργασθῇ «διὰ σάτυρων στρατοῦ νικηφόρον καὶ εὐγενοὺς λαοῦ».

★

Εἰς τὰ Παρισινὰ κρατήρια Ἀρόνι ἐξετέθη πρὸς πώλησιν ἡ πολύτιμος συλλογὴ εἰκόνων τῆς Ἑλληνίδος χήρας Καλλιμάχου. Ἡ συλλογὴ αὕτη ἦτις ἐπρόκειτο νὰ δωρηθῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπωλήθη ἀντὶ 45,000 φράγκα.

★

Ἐκ τῶν ὑποβληθέντων 34 πολεμικῶν διηγημάτων εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦ «Συλλόγου τῶν Ὁφελίμων Βιβλίων» ἐβραβεύθησαν τὰ ἑξῆς πέντε :

1) «Γιὰ τὴν Πατρίδα», 2) «Ὁ μούτσος», 3) «Πρὸς τὸ ξημέρωμα τῆς Ἑλευθερίας», 4) «Ὁ πρωτότοκος ἀδελφός», 5) «Ὁ Μπάρομα Γιῶργος».

Καὶ εἰς μὲν τὸ πρῶτον διήγημα ἀπονέμεται χρηματικὸν βραβεῖον δραχμῶν 500, εἰς δὲ τὸ δεύτερον δραχμῶν 200 καὶ εἰς τὰ ὑπόλοιπα ἀνὰ δραχμὰς 100.

Συγγραφεῖς τοῦ πρώτου εἶνε ὁ Δημ. Γ. Φλοῖοβης, τοῦ δευτέρου εἰς κρυπτόμενος ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Χαομίδης», τοῦ τρίτου πάλιν ὁ Δημ. Γ. Φλοῖοβης, τοῦ τετάρτου ὁ Ι. Χ. Λελένδας καὶ τοῦ πέμπτου ὁ Α. Φ. Πρίντζης.

Τὰ βραβευθέντα θὰ ἐκδοθῶν εἰς τεύχος τὰ Χριστούγεννα. Πάντες οἱ βραβευθέντες εἶνε νέοι, μετασχόντες τοῦ πολέμου. Τοῦ διαγωνισμοῦ ἀπέσχον οἱ ἀνεγνωρισμένοι διηγηματογράφοι.